

Convergençs, doneu gràcies a la CUP

Roger Palà

En els cinc anys que fa que dura el procés sobiranista, no hi ha hagut un moment més intens que el dels que van mantenir la CUP i Junts pel Sí entorn de la investidura d'Artur Mas. Entre el 27 de setembre de 2015 i el 10 de gener de 2016, es disparà el voltatge de la política catalana. El #pressingCUP a les xarxes i als mitjans no va ser ni molt menys una anècdota de quatre 'freaks' minoritaris. Durant aquells tres mesos, la CUP va ser atacada, insultada, vexada, vilipendiada... Ho recordava Anna Gabriel en l'entrevista que li hem fet a ['La Klau Crítica'](#). Es van crear 'memes' que unien el logotip cupaire amb la bandera espanyola, es va acusar els militants de l'organització d'estar a sou del CNI, de posar pals a les rodes... Els diputats de l'esquerra independentista van ser escarnits públicament. A Gabriel li van arribar a dir ["puta traïdora"](#). No, el #pressingCUP [no va ser una anècdota](#).

La unanimitat i virulència de la campanya mediàtica en favor de la investidura va desencadenar també una pugna interna i latent en el si de la CUP, entre els partidaris d'empassar-se el gripau i els partidaris de resistir com més millor i, si calia, forçar unes noves eleccions. **La CUP, l'expressió parlamentària d'un projecte polític amb 40 anys d'història, va ser al llindar del trencament.** Van ser uns mesos duríssims, de cobriment de cor. De molt mal rotllo i ferides encara no cicatritzades. Però al final va passar el que tothom deia que no passaria mai. "La CUP no té prou força per canviar el president de la Generalitat", [deia Artur Mas](#) pocs dies abans de fer el que va vestir com un pas al costat -en realitat, un pas enrere. En política mai no hi ha certes absolutes.

La primavera tràgica del PDECat

Situem-nos ara a la primavera del 2017. La primavera tràgica del PDECat. El 8 de març [confessa Fèlix Millet](#). En primera plana de tots els diaris figura el pagament de comissions de Ferrovial a la Fundació Trias Fargas de Convergència. Milers d'euros desviats mitjançant les gestions de Millet i de Montull amb el Palau de la Música com a pantalla. Factures cap a la institució cultural d'empreses que en realitat van treballar per a la Generalitat. **Osàcar, extresorer de Convergència, pilotava les operacions** que es desenvolupaven al Palau de la Música. S'esdevenia en un moment en què Artur Mas havia assumit les responsabilitats al capdavant de CiU.

Quines van ser [les declaracions d'Artur Mas](#) després de la confessió de Millet? “Osàcar té la meua més absoluta confiança” perquè la seva versió és “pura mentida”. Certament, el cas de Millet és una presumpció d'innocència. Però durant el desenvolupament de l'estratègia de sentència i cal preservar la confiança absoluta en la Generalitat. **el concepte “pagament a Daniel”** que es referia a Daniel Osàcar, extresorer de CiU. Algú s'imagina el president de la Generalitat fent aquestes declaracions, en un moment de màxima tensió política amb l'Estat espanyol i amb el republicanisme que crea una nova República catalana on, precisament, la lluita contra la corrupció n'ha de ser un dels pilars? **Què hauria passat si el 8 de març de 2017 Artur Mas hagués sigut encara el president de la Generalitat?** L'impacte sobre el sobiranisme hauria estat majúscul.

Artur Mas i el llast del vell pujolisme

Seguim amb la primavera tràgica. 18 d'abril. Judici del 'cas Pretòria'. **Confessió de Prenafeta, l'home fort de Pujol, el totpoderós secretari de Presidència.** Es fa públic l'àudio de la conversa entre l'expresident i el comissionista confés sobre la cita de Mas amb “un empresari de Terrassa”. Una conversa tèrbola, plena de sobreentesos, amb regust d'omertà. (**Prenafeta**, per cert, és l'home que va crear la Fundació Catalunya Oberta, el 'think tank' liberal per on han passat moltes de les veus públiques més rellevants del nou sobiranisme d'ordre, entre les quals, algunes de les que van carregar contra la CUP durant els mesos d'interregne posteriors al 27-S. Aquesta és una dada que cal tenir present a l'hora d'interpretar la política catalana del 2017.)

"Tanta nosa us faig?" pic.twitter.com/qplDxhA9pU

— Jordi Salvia □ (@jordisalvia) [April 18, 2017](#)

Tercer i darrer capítol (fins al dia d'avui) de la primavera tràgica del PDECat: **Jordi Pujol Ferrusola**, l'inefable 'Júnior', empresonat davant les noves revelacions sorgides durant la instrucció del 'cas Pujol'. En Júnior hauria estat evadint i ocultant diners a l'estranger fins i tot després de la confessió de Pujol l'any 2014. I no solament això: **hi ha indicis que apunten que Marta Ferrusola hauria pogut actuar com a gestora última dels fons de la família Pujol a l'estranger**. No és descartable que la Fiscalia [acabi demanant presó](#) preventiva per a Jordi Pujol i Marta Ferrusola. És difícil imaginar-se l'ingrés de Pujol a la presó. L'expresident té 87 anys. Ferrusola en té 83. **Algú pot afirmar amb seguretat que és impossible que acabem veient l'ingrés a la presó de Marta Ferrusola?** La imatge seria demolidora.

Durant el mandat de Pujol, Mas va arribar a ser conseller en cap del Govern. La seva relació amb la família Pujol és estreta. Quina seria la situació actual del procés sobiranista si, amb totes aquestes revelacions, **Artur Mas** fos encara avui president de la Generalitat? La incomoditat dels seus socis d'ERC hauria estat manifesta. Junts pel Sí, una coalició complexa, seria en un punt de difícil sostenibilitat. Hauria pogut la CUP aprovar el pressupost de la Generalitat en aquestes condicions? Què dirien l'ANC i l'Òmnium de tot plegat? El procés, inevitablement, hauria quedat tacat. Que l'ombra de la corrupció plani sobre els líders de l'independentisme és munició de calibre gruixut per a l'espanyolisme.

El pas al costat, una oportunitat per al PDECat

En canvi, avui, gràcies a la visió de futur i a l'acció política de la CUP, el president de la Generalitat és **Carles Puigdemont**. Un independentista de trajectòria nítida que sempre ha combinat aquesta aposta amb una lògica, coherent i natural vinculació amb Convergència i amb el món que representa. El món convergent és imprescindible per al procés. Això ho sap ERC i també la CUP. Però dins del món convergent hi ha moltes sensibilitats. Puigdemont representa una Convergència més arrelada al territori, allunyada del 'sector negocis' i de les sospites de la corrupció.

Per tot plegat, potser **els convergents haurien de donar gràcies a la CUP** per la gran oportunitat que representa el pas al costat per a la renovació del seu projecte polític. El món independentista en ple, sovint carregat de retrets contra els cupaires, hauria de fer una reflexió. Què tenen a dir totes aquelles veus abrindades de l'entorn de Junts pel Sí que demanaven amb vehemència la investidura de Mas? No hi ha hagut ni un bri d'autocrítica en públic, però són més d'un i més de dos els qui, en privat, diuen ara: "Sort de la CUP". Sort que la CUP va aguantar i va propiciar el pas al costat de Mas. "Sort de la CUP".

Hi ha qui va passar del "no hi ha alternativa a Mas" a la lloança a Puigdemont a la velocitat de la llum. Ara sembla que tot aquell període forma part de la prehistòria política catalana. Però algun dia caldrà fer memòria dels editorials, articles d'opinió i textos potser poc meditats que, d'una manera bastant unànime, van ocupar els principals espais d'opinió de referència dels mitjans de comunicació catalans, en especial els de l'àmbit sobiranista. En aquell moment, **els qui defensaven que la disjuntiva no era "Mas o Març", i que Junts pel Sí sempre podia presentar un candidat alternatiu, eren una total minoria** en tertúlies i espais d'opinió. Cal preguntar-se per què era així.

Una altra reflexió important hauria de venir també d'aquells espais de la CUP que van posar més impediments a l'estratègia de pressió per decapitar Mas. Perquè **són precisament aquelles**

mateixes veus de l'esquerra independentista que demanaven investir Mas les que ara se senten més còmodes amb Puigdemont. Amb quina cara defensaria la CUP l'aliança amb Junts pel Sí si Mas fos ara president? Amb quins arguments hauria aprovat els pressupostos?

Artur Mas és avui en dia un polític sense gaires alternatives de futur. La sentència del 'cas Palau' pot fer definitivament impossible el seu retorn a la primera línia. El pas al costat assenyalava el camí correcte. Ha passat un any i mig. El món convergent i una part important de l'independentisme potser encara no ho han entès.